

MARINER DE QUI EN RECITEN POEMES

El lleuger cant que les onades recita versos mentre navego sense fi, acompanyant-me en la meva travessia a través la fosca nit.

Es formen sonates, de melodies trencades, entre el silenci que amaga la penombra i aquell aire de pura mal, que m'acarona amb fermesa drenant la meva pell de la més densa sal.

Puc sentir el tacte del vent precipitant-se sobre les meves galtes, gèlides i pàl·lides, mentre aquella tremolor, que esclavitza les meves mans, fan dansar els meus dits al compàs en què l'aigua murmura.

Parla sobre partitures de cançons que solien sonar, aquelles que des de la tempesta van haver-se d'apagar; i sento veus de tots aquells a qui anomenava familiars, que em parlen desitjosos del que la guerra n'anomena final. Un final que persegueixo, que busco com a esclau, però un el qual no atrapo i que sembla no arribar.

La soledat de la pena fa del meu vaixell un digne acompanyant, i aquells ulls de les sirenes, que em miren com a infant, em recorden el que se sentia quan encara estava acompanyat.

Sona a paraula irreal, deliri de personatge trasbalsat, però era fet comú quan el temps recordava funcionar.

Però encara l'escolto, el sento, sí, n'estic segur... Doncs des d'aquell dia, el tic tac constant del rellotge, marcant el temps que no s'esgota, em persegueix com les petjades d'aquell monstre de qui no en vull pronunciar el nom.

Sí, oi tant que el sento, però a veus callades assumeixo la culpa de no escoltar-lo; doncs, com un pobre i vell home com jo podria parlar el llenguatge de tan ferotge bèstia.

Jo sol sóc un pobre mariner, navegant sol en la penombra de la mar, sense paraules ni cançons; sols silencis que amaguen la por i por que calle tots els silencis.

I és que aquí, desgraciat i apartat de tota ombra coneguda, sento com la sang que drema el meu cos compren a la fi els versos que tants poetes narraven sobre mi; puix sóc jo aquell pobre mariner, abandonat enmig la mar, atrapat entre sirenes i onades, perseguit per un monstre que fereix sense tocar.

S'esgota la vida com a arena caient entre els meus dits, i entre les aigües de la mar escolto com batega el cor d'aquell monstre; aquella criatura salvatge i malèvola que manté la meva ànima tan llunyana del meu poble... I dic meu, ja que en algún

moment així ho era, doncs, els records que guardo d'aquell paratge, antic i ara desolat, em pertanyen sol a mi.

Crec recordar-ne el seu nom, sí, crec fer-ho i així ho faig. Bell-lloc d'Urgell, així era com tots anomenaven la que era la meva terra, la que abans em pertanyia... Aquell racó perdut entre històries que enyoro en silenci cada cop que en recordo imatges.

Trista marca del temps és veure tan llunyà aquest solitari record, i més trista és, si la tristor és paraula suficient per atorgar a aquesta, la batalla que no puc guanyar i que lluito cada dia.

Una batalla que trepitja cada petjada que pronuncio, com un caçador insaciat buscant la seva presa; una batalla que no coneix armes, però que manca de final.

I aquí, entre la boira que escampa la llum, sóc presa innocent incapaç d'escapar; i tant ho sóc, d'innocent, que no és fins a escoltar de nou l'estrepitós crit de la bèstia, que veig el perill avançar sobre mi.

Aquelles espines faltes de roses es mostren davant meu, mentre aquells ulls, els que tot infant imagina en retratar el més temible monstre, es claven sobre mi intentant evaporar l'aire.

Em rodeja com un drac i m'observa amb sotilesa, amb un silenci pertorbant que fa que la mar de cop es geli.

Lluito contra ell com a soldat en la guerra, formant escuts blavencs sobre els llavis que mantinc tancats, i escapant del seu tacte que d'espines n'està format.

La pluja cau sobre nosaltres, exaltant la mar, i aquells trons que reclamen una tregua ressonen entre núvols il·luminant el rostre del meu enemic, mentre les pedres, aquelles on les sirenes s'amaguen entre cans, m'ataquen en silenci fent-me caure a la mar.

Un naufragi, el d'aquell mariner infaust, un altre vers en poesia que indica un final. Ay pobre de mi, perdut en plena mar, si era dèbil entre onades sóc inútil ofegat.

Ell m'atrapa victoriós, somrient entre cans de final de guerra, elevant-me orgullós mentre els llamps m'il·luminen la pena.

Jo tan sols puc plorar, puix veig clara la derrota, i segueixo les seves mans mentre l'aire en mi s'esgota; però és entre laments i supliques, que aquell cel enfurismat sembla cridar, ressonant entre muntanyes, fent al monstre tremolar.

Jo batallo a mil forces, i d'aquelles ungles m'aconsegueixo alliberar. Trepó entre escames fins a aconseguir-lo dominar i mentre el cel aclama la victòria una daga li aconsegueixo clavar.

Ell sangra, i a poc a poc torno a respirar; aquells ulls de vida plena semblen finalment defallir i quan el rellotge torna a moure's el monstre s'ofega per a mai més sortir.

Les onades que em rodegen em cruspeixen a l'instant, i entre bromera i sal marina, em veig entre roques estar sent ofegat.

Desperto a la costa, sense armes ni paraules, i camino sense senderi entre boscos i pantans fins que el sol davant meu es mostra i veig la meva terra il·luminar.

A la fi, després tan llarga travessia, la batalla he guanyat; ja no hi ha monstre que ens fereixi ni armes que buscar. Puc tornar ala meva casa, deixar ben lluny aquella mar; doncs, la malaltia que ens danyava al fi ens ha abandonat.

La batalla ha estat guanyada i el virus ha marxat, aquell monstre sota l'aigua per fi està ofegat, i el somriure del qui estimo ja puc tornar a mirar.

PSEUDÒNIM: Rea Byrne